

[Arel Ivan Pedersen.]

nes repræsentant i bestyrelsen, hvis samarbejdsforholdene taler derfor, skal udgå. Når boligudvalget ikke har kunnet godkende en sådan vetoret, hænger det sammen med et udbredt ønske i udvalget om at give beboerne i de sociale boligselskaber større indflydelse på ejendommenes drift. Det, der nu lovfæstes, er der ikke ubetinget tilslutning til, bl. a. er der fra forskellig side givet udtryk for tvivl om; hvorvidt det nu er rimeligt, at man for at blive medlem af et selskabs bestyrelse skal være medlem af en lejerforening. Da dette, som det fremgår af betænkningen, er et problem, der senere skal tages op, finder jeg, det er på sin plads at henstille til de sociale boligselskaber selv at finde en hensigtsmæssig løsning på problemet, således at der som i andelsboliger foreningerne gives beboerne berettiget indflydelse på ejendommenes drift.

Der er endvidere grund til at pege på, at de foreslåede ændringer i boligsikringen har nødvendiggjort en ændring i de indkomstkriterier, der var foreslået; disse ændringer er indeholdt i ændringsforslagene nr. 3 og nr. 4.

Som det fremgår af betænkningen, er de fire partier, som står bag ved boligforliget, enige om disse ændringsforslag og om at gennemføre lovforslaget. Men hvad angår SFs stilling til forslaget om det almennyttige byggeris landsbyggefond, som dette parti ikke kan medvirke til gennemførelse af, er der hertil at sige, at det er naturligvis ethvert partis ret selv at bestemme, hvilken stilling det vil tage. Jeg kunne for så vidt også forstå SFs stilling til dette lovforslag, såfremt man havde motiveret sin vægning med en henvisning til, at dette forslag var et led i boligforliget, og at man alene af den grund ikke ville stemme derfor. Man ville vælte boligforliget. Jeg siger udtrykkelig „ville“, for vil man nu det? I hvert fald ikke for så vidt angår de mere positive resultater af boligforliget som f. eks. renteløstelsen, licitationsloven og boligsikringen. Man vil jo gerne plukke roser, men da der som bekendt ikke findes roser uden torne, bliver man nødt til at tage dem med, og tornene er nu ikke så slemme endda.

Nu da resultaterne af vurderingen foreligger, er det interessant at se, at alle kritikere såvel på grundejer- som på lejer-

side kun har én eneste bekymring, nemlig den: hvordan skal det gå om 8 år, når — som man siger — spændvidden mellem nyt og gammelt er lige så stor som i dag? En sådan forhåndskapitulation over for alle bestræbelser for at hindre lejen i nybyggeriet i fortsat at stige med den hidtidige fart er for så vidt beskæmmende, og den vidner jo heller ikke hverken om konstruktiv tankegang eller plan.

I øvrigt en enkelt bemærkning mere om vurderingen som grundlag for huslejeregulering. Den kendsgerning, at vurderingen i mange tilfælde ikke betyder husleje-forhøjelser, der er værd at tale om, og i enkelte tilfælde endog ligger lavere end den aktuelle leje, er for mig det bedste bevis på, at den fremgangsmåde, som enkelte har ønsket, nemlig en procentuel forhøjelse af den aktuelle leje, lige så lidt som forhøjelser på grundlag af 1939-lejen ville have været rimelig eller retfærdig. Den ville i alle de her nævnte tilfælde have givet forhøjelser, som man nu bliver skånet for.

Jeg har villet sige disse ting om vurderingen og de heraf følgende husleje-forhøjelser, fordi SFs vægning ved at tiltræde forslaget om en landsbyggefond bygger på den opfattelse, som man siger i betænkningen, at det er en juridisk tvivlsom forholdsregel og et socialt tilbageskridt at afskaffe det traditionelle princip om en omkostningsbestemt leje og i stedet anbringe en del af forhøjelserne i landsbyggefond. Bortset fra den juridiske tvivl, SF nærer, og som jeg ikke mener man behøver at nære, kan jeg ikke lade være at undre mig over den stilling, som socialistisk folkeparti tager, og nok så meget over den motivering, der gives.

Der var, sidst vi drøftede boliglovene, en lille diskussion mellem ordføreren for socialistisk folkeparti og mig om, hvem der havde den bedste hukommelse. Naturligvis fik man ikke nogen afgørelse på problemet, men jeg vil sige, at selv om hr. Kai Moltke skulle have den bedste hukommelse, fritager det ham jo ikke for en enkelt gang at kunne lide af hukommelsestab, og det tror jeg der kan være tale om her, for hvis det ikke er tilfældet, så ved jeg ikke, hvordan man skal karakterisere den stilling, der nu er taget.

Jeg kan f. eks. ikke lade være med at nævne, at da vi sidst drøftede disse spørgs-